

JUSTICIA SOCIAL

PREU:
15 CTS.

**Ja han buscat
en Grisó a
l'alcova d'en
Lerroux?**

ORGAN DE LA UNIO SOCIALISTA DE CATALUNYA

DISCIPLINA

El poble català porta la xarxa atàvica d'un individualisme feroç i la tasca del socialisme a Catalunya ha de consistir, primordialment, a lluitar contra aquest defecte social. El concepte de disciplina és gairebé desconegut entre nosaltres, com ho proven fets ocorreguts darrerament en el mateix si de la nostra organització. Doncs bé: la U. S. C., que porta una ensenya directriu de renovació i de depuració moral, socialment i políticament parlant, ha de sortir al pas de totes les aberracions individualistes i educar les nostres masses sota el concepte de la disciplina, absolutament necessària si volem que l'esdevador sigui nostre i dels nostres ideals.

Ens trobem ara a les vigílies d'una lluita electoral i sura en l'ambient de tots els partits un aire de rebellió interna, que hem de maldar perquè no entri al clos de la nostra actuació. Desencadenades les ambicions personals pròpies de tota lluita electoral, però exacerbades pel tradicional primitivisme de les nostres masses, cadascú es creu que en ell radica el centre de l'Univers i, qui més qui menys, bona part del nostre poble es disposa a refer, a esborrar, a barrejar noms de les diverses candidatures que es presenten. No saben tenir present els que això es proposen que d'un aiguabarreig semblant només es pot arribar a la conclusió de fer triomfar els candidats de dreta.

Contra aquesta mania anàrquica de no voler obeir cap nor-

ma col·lectiva, contra la pruija d'egotisme que en eleccions anteriors ens donà l'espectacle grotesc d'unes candidatures amb barreges de candidats sense to ni so, hem de revoltar-nos i oposar-hi un exemple de disciplina. Cal que els votants de la U. S. C. dipositin a les urnes les candidatures íntegres, sense canviar ni un sol nom, sense esborralls ni esmenes. Ho aconsella el sentit de disciplina que hem de tenir i ho exigeix el més elemental concepte de moralitat política. Les nostres apreciacions personals han de quedar de banda el dia de la votació.

De conformitat amb la ruta assenyalada pel nostre Congrés general es va prendre l'acord de continuar la coalició amb l'Esquerra Republicana de Catalunya. Alguns podran estar en disconformitat amb l'acord, però un cop pres, acatant la voluntat de la majoria del nostre partit, cal sotmetre's i obeir-lo. Per disciplina hem d'apagar tot ressò de disconformitat.

Podem creure que l'acord de l'Esquerra de no acceptar coalicions amb cap altre partit ha estat una manca de sentit polític que posa en perill el to liberal que ha de tenir el primer Parlament de Catalunya. Més endavant serà l'hora d'escatir-ho; però un imperatiu democràtic no ens permet de fer-ho ara i ens cal acceptar el fet consumat per disciplina.

Podem constatar que en determinades circumstàncies alguns elements de les forces coa-

ligades oficialment amb nosaltres s'han desentès de llurs propis compromisos i han aixecat bandera d'independència contra tot sentit comú i contra tota lleialtat; però això no ens autoritza a posar-nos en front barrejats amb tota mena de partits i de faccions, perquè és una manca a la disciplina. No hem d'oblidar l'acord del Congrés que ha fet possible la coalició amb l'Esquerra, però no la permet amb partits de dreta.

Podem témer que ací o allà el triomf no ens somrigui gràcies al fraccionament de forces esquerranes provocat per l'Esquerra. Tant se val. La política no l'hem de fer servir els socialistes com a finalitat per a obtenir càrrecs representatius, sinó com a mitja per a defensar idees. Les culpes alienes ja les pagaran els que les tinguin, però res no ens autoritza a seguir els procediments que emprin els altres, perquè la nostra ètica ha d'ésser molt més enlairada i ens devem a una disciplina.

Del camí de la disciplina no hem d'apartar-nos-en mai si volem que la nostra tasca sigui de rendiment positiu. Els matisos de disconformitat, naturals en tota col·lectivitat, àdhuc necessaris perquè signifiquen dinàmica social i política, no els hem d'exterioritzar amb minúcies de canvis de noms a les candidatures ni amb rebel·lions que, eixorques per a les idees, no resulten altra cosa que manifestacions egoistes d'interès personal. La crítica de les actuacions, l'assenyalament d'orientacions futures, els punts de vista a adoptar, els consells i els blasmes, tot hem de portar-ho al Congrés general i allí ens entendrem fàcilment perquè democràticament ho resolrem.

Obrar d'altra manera és mancar a la disciplina, i mancar a la disciplina és el més greu manquement que un socialista pot cometre.

Mentre els obrers — corpresos per la simplicitat dels dogmes — ens deixem entabanar per la faramalla de l'abstenclonisme polític i abandonem la pròpia autoritat en mans dels altres estaments, ens haurem de sotmetre, de grat o per força, a les lleis que els altres ens imposin. Això sí, ens quedarà sempre el recurs de pidolar amnisties i de trametre telegrams eternidors... I qui no s'accontenta és perquè no vol.

“El alma en los labios”

El senyor Lerroux ensenya les vergonyes

Amb motiu de l'adveniment de la Dictadura, el senyor Lerroux — disposat, com sempre, a sacrificar-se per «l'ideal» — va fer als periodistes les següents declaracions, on queda al descobert tota la misèria moral i la incapacitat del polític:

«Al enterarme del arribo del Directorio tuve una gran sensación, aunque no sorpresa, por estimar desde varios años que los militares debían gobernar, apartando a los de la política anterior.

»Se me puede creer que si en mis manos hubiera tenido los mismos medios que el Directorio militar, éste no se me hubiera adelantado.

»Estimo que a los políticos se les debe exigir tacto, flexibilidad y previsión.

»A los militares sólo se les debe exigir energía y resolución.»

Ara el senyor Lerroux s'ha querellat judicialment contra nosaltres amb motiu dels nostres comentaris al seu discurs de Saragossa. El senyor Lerroux és un home que té un honor molt sensible. És allò que els passa a certes «senyores»...

Una segona carta

Barcelona 8 novembre 1932.

Sr. Joaquim Maurín.

Distingit amic:

Fins avui no m'assabento de la vostra segona lletra. Després d'ella:

1) Queda provat que no heu rectificat res d'allò que deia el *Full Oficial*.

2) Que la ressenya tramesa al *Full Oficial* (com la inserida a JUSTICIA SOCIAL) fou corregida i “espurgada” per un diligent militant del B. O. C.

3) Que no accepteu la forma de discussió serena i objectiva que jo us proposava.

4) Que, segons vós, els depositaris de la fe pública són els cavernícoles d'*El Pla de Bages*.

Ara, sentat això, us diré que sé que la majoria dels que assistiren a la meua conferència i als vostres discursos no eren analfabets—i per això estic encantat de l'acte—, però suposo que devien ésser-ho aquells simpàtics companys vostres que, quan jo parlava, es tapaven les orelles per por de no deixar-se convèncer.

Com que, de sempre, m'ha repugnat la demagògia, declino el vostre convidat, convençut de l'absoluta esterilitat del mètode Ollendorf aplicat en aquesta mena de discussions.

Mentrestant—i per tal que les nostres paraules puguin tenir una major difusió—confio

que us decidireu a anar contesant els articles que vinc publicant a JUSTICIA SOCIAL. (I tinc corda per a estona.)

Pel que fa a “la missió històrica del proletariat”, haurieu de saber (i a Manresa us ho vaig recordar) que no hi pot haver discussió entre nosaltres. Estic segur que tots dos pensem igual. La nostra discrepància estriba, potser, en el camí per arribar a realitzar la dita missió. I tampoc no ho crec—si parlem amb tota sinceritat—, puix al final de la vostra rectificació a Manresa, vàreu acabar dient el mateix que jo havia dit. Ara que vós ho vàreu dir molt millor. Però mai no m'havia cregut que anéssim a lluir les oratòries respectives. En aquest cas m'hauria declarat vençut abans d'obrir la boca.

Esperant, de cor, que d'aquestes converses en surti reforçada la unió del proletariat català, us estreny la mà, amb el millor afecte, el vostre vell amic

RAFAEL CAMPALANS

El paper de la Lligueta

El paper més trist d'aquestes eleccions cal que el facin les dretes.

El paper més trist de les dretes el faran els carlins. I veurem si encara en queden.

Però en el dia d'avui el paper més trist el fa Acció Catalana.

Els ximples de la “Publi”

L'òrgan de la intel·lectualitat republicano-burguesa del diumenge passat reproduïa un lamentable article de Redacció, inserit en *El Socialista* del dia 3, amb el títol “¿Partidos netamente catalanes?”, el comentari del qual hem hagut de retirar, per manca d'espai, de la present edició. La reproducció anava encapçalada amb aquest títol: “Un curiós editorial d'*El Socialista*”, seguit d'un breu comentari de doble fons: d'una banda volia mostrar l'absurditat de la posició dels camarades madrilenys i de l'altra volia aprofitar la mateixa autoritat que recusava per a ferir la U. S. C.

Segons la gent de la *Publi*, *El Socialista* diu—cosa que no ho diu—que la U. S. C. no és socialista. Amb aquesta afirmació, ells hi estan d'acord i “ja ho sabien”.

Per a la gent de la *Publi*, el socialisme no té a Catalunya altra representació que els afiliats al “Partido Socialista Obrero Español”. Per tal de ferir els homes dels altres partits tots els mitjans són bons. I vinga a fer “catalanisme integral”!

Pobra Catalunya si un dia fos menada pel jesuitisme d'aquesta gent!

Cerquem la unió...

Un punt sobre el qual és necessari insistir: la corrupció realitzada pel diner bolxevista.

Com deia atinadament Adler i com pensava amb justícia Karl Kautsky, és molt natural i recomanable que "per principi de solidaritat internacional", els partits obrers més rics sostinguin aquells als quals la pobresa de llurs mitjans no els permeti un normal desenvolupament. Això és la fraternitat internacional ben entesa. Ajudar com sigui els partits germans equival a frenar unes angúnies de família. Aquest ajut pot acceptar-se amb el cap ben alt i sense enrogir, amb la mateixa naturalitat que un fill accepta el socors d'un pare, i viceversa.

En canvi, la percepció del diner que ha de contribuir a enemistar uns germans i a crear una força internacional que, de no fer la revolució immediata—única missió seva—, només pot allargar la vida d'una societat capitalista greument malalta i entorpir l'acció del proletariat militant, distreient-lo del seu objectiu revolucionari amb escaramusses fratricides, la percepció d'un auxili semblant suposa un esperit migrat, egoista, àvid de lluïment i força roí a la vegada, puix que avenint-se a percebre quantitats de diner d'un Govern absolutista com el de Moscou, es compromet de fet a merèixer aquell subsidi subordinant la pròpia pensa a uns programes rígids, intocables, inesmencables, supeditant el propi esperit a les inspiracions d'un Comitè Executiu semiasiàtic, ofegant els propis sentiments de germanor, de solidaritat de classe, de raça, de cultura, a les exigències dels expeditors de moneda, exigències—ai las!—prou conegudes per les lluites acarnissades i pels combats sense treva menats contra antics amics i contra doctrines volgudes.

Tan certa i evident és aquesta claudicació total del pensament i de l'esperit d'aquells que reben diner a compte d'obediència orba, que ja a últims de 1924, quan la delegació anglesa de les Trade-Unions anà a la U. R. S. S. a realitzar-hi una enquesta autoritzada pels Soviets, pogué escriure en la seva

Memòria que "així com fins a un cert punt de vista el comunisme pot molt bé ésser concebut, a causa del seu origen, com una nova ordre religiosa d'abnegació i de disciplina, igualment l'esdevenidor de la Komintern pot ésser més aviat el d'una ordre de predicadors que el d'una secció de propaganda d'un partit polític. Els emissaris de Lenin tindran potser un esdevenidor que s'assemblarà força al dels missioners de Loyola". Perinde ad cadaver.

Es tanta la immoralitat, que cap partit socialista no l'ha perdonat mai ni crec que la perdoni, tot i estant disposats a oblidar el dia que l'evolució política del Govern soviètic faci possible una conjunció d'esforços socialistes i comunistes. A Karl Kautsky, per exemple, aquest subornament li inspirà una crítica severa i apassionada (1), els passatges més interessants de la qual són els següents: "...Però mai un partit que es respecti no ha acceptat diner de cap Govern. Ni tan sols d'un Govern socialista del propi país, sense parlar d'un Govern estranger que, a casa seva, persegueix els partits socialistes amb l'ajut dels mitjans de poder més brutals, i refusa a la classe obrera tota llibertat de paraula i d'organització. L'Executiu de la III Internacional—el domicili del qual es troba a Moscou—, que no és res més que un instrument dòcil del Govern soviètic i només viu dels subsidis d'aquest, se sent, gràcies al diner que pot concedir, l'amo absolut dels partits comunistes que alimenta. Igual que a Rússia, no tolera en el seu si cap mena d'oposició. Molts socialistes de bona fe que creien en l'eficàcia dels mètodes bolxevistes han estat exclosos de la III Internacional en nom de l'obediència cadavèrica que aquesta exigeix. Només uns covards sense voluntat i uns fanàtics ignorants poden mantenir-s'hi (2).

"D'aquesta manera, des de molts anys, el Govern soviètic es troba principalment ocupat a subjugar, a corrompre, a demoralitzar, a embrutar el proletariat de Rússia i de l'estranger, és a dir, a tornar-lo cada dia menys capaç d'emancipar-se pels seus propis mitjans. L'únic efecte d'aquesta tasca, en cas de veure's coronada per l'èxit, hauria estat de fer recular cada dia més l'hora de l'emancipació del proletariat en lloc d'avançar-la."

Si és que de fet pot haver-hi una hora en l'emancipació dels pobles, no ens càpiga el menor dubte que en alguns països aquella ha passat per alt a causa de l'afebliment de les organitzacions socialistes que l'escissió bolxevista provocà. Però tant o més sensible que la pèrdua d'una ocasió favorable, ho és el fracàs momentani de tants anys de propaganda socialista, d'organització socialista, de penetració socialista, obtingudes a

força de lluites aspres, sagnants, de sacrificis incòmptables. Ho és també la formació viciada d'aquestes generacions que recull el comunisme, generacions inquietes, inconformistes, assedegades d'una justícia imprecisa però imminent. Aquestes generacions que haurien d'ésser educades en el coneixement de la història del socialisme per a copsar-ne l'abast de fervor i de sacrificis que conté, que haurien d'ésser instruïdes i educades en el sentit de fer-los estimar tan sols l'esforç de superació de l'individu i la formació lenta però segura de l'organització del partit de classe a base de la lliure discussió de les idees i dels seus diversos matisos, de l'anàlisi i la crítica honrada dels esdeveniments en llur relació amb l'acció dels homes i dels partits, sense barrejar-hi truculències impròpies de persones intel·ligents, sense falsejar a gratient la veritat, sense embrutar per sistema els que no combreguen en l'ideal particular, sense reduir les difícils i complicades solucions de la lluita de classes a una revolució que per ella mateixa no resol res, sense exagerar la catequització fins al punt de cridar i sollicitar l'ingrés de les masses sota el signe maçònic del triangle Pa, Pau, Llibertat, puix que aquesta llegenda pot reivindicar-la qualsevol partit i darrera d'ella poden amagar-s'hi totes les ambicions i totes les impotències.

La truculència esbojarrada i la demagogia sistemàtica: heus ací l'enemic. No el comunisme com a teoria de transformació social, que tingué la seva raó d'ésser a Rússia i que pogué justificar-se en altres indrets—sobretot a Alemanya—pels pecats d'alguns destacats socialistes, sinó el menyspreu en què té a la massa fent-li empassar absurds esfe-

reïdors i utilitzant-la com a col·let d'India per als seus experiments revolucionaris, en recomanar les topades freqüents amb la força pública com un excellent mitjà d'entrenar-se a prendre el poder. Mentre els socialistes s'organitzen per a educar els proletaris i cotitzen a preu d'or la sang del poble—el que els val l'epítet de covards i pusillànimes—, mentre s'entrenen a utilitzar tots els avenços de la democràcia en un sentit reformador i constructiu, mentre tenen el coratge de precindir dels aplaudiments fanàtics i dels udols imbecils dels quals parlà un dia Jaurès, mentre adverteixen honradament el proletariat dels perills d'una revolució sense masses obreres disciplinades, mentre fan el sacrifici constant d'un prestigi que no els costaria res d'enlairar servint als treballadors neòfits els plats forts de les solucions llampants, els comunistes reclusos a gran so de timbals promettent als pagesos la terra, als obrers les fàbriques i els tallers, sense perjudici d'obligar-los, a l'endemà de la revolució, a abandonar terres, fàbriques i tallers en mans dels quatre dictadors que es considerarien únics capaços de reorganitzar l'economia nacional.

Car la dictadura del proletariat concebuda pels leninistes no es reduïx a inutilitzar socialment els burgesos, sinó que es proposa sobretot imposar als treballadors una disciplina estreta que, segons paraules de Lenin, seria "dictadura sobre els ciutadans i sobre els productors, poder de ferro revolucionàriament audaç, sense pietat en la repressió, susceptible d'exercir la coacció i d'imposar la seva voluntat sobre de tot i a tots"...

Però ja en reparlarem.

CARLES CARQUÉS

La "Federació Obrera Catalana"

Dimarts de la setmana anterior aparegué en alguns diaris una nota de la titulada "Federació Obrera Catalana", entitat d'aparença obrera, però constituïda, com tothom sap, per elements dels tristament famosos Sindicats "Lliures". La nota afirmava, com aquell que res, que la Unió Socialista de Catalunya i el partit aliat Esquerra Republicana de Catalunya havien ofert a aquells elements túbols una entesa electoral.

Per bé que no calia desmentir-ho, ni per part de l'Esquerra ni per part nostra, perquè ningú no s'ho havia cregut, l'Executiu Central de la U. S. C. cursà immediatament a la Premsa la rectificació oportuna. L'endemà la mateixa F. O. C. rectificava pel seu compte, i desautoritzava públicament la seva pròpia nota del dia abans.

No per la F. O. C., que no compta pas gaire, sinó per nosaltres i els nostres amics, convé d'aclarir les coses amb més detall que no ho feia l'Executiu en la seva rèplica. Així esperem que ningú no serà sorprès per noves maniobres.

A les darreries de l'any passat es va constituir a Barcelona la Federació Obrera Cultural—associació d'alumnes i ex-alumnes d'escoles del treball, escoles industrials, tècniques, d'arts i oficis, complementàries, etc., de Catalunya—, la qual va celebrar el seu primer Congrés, amb gran èxit, a l'Escola del Treball. Molts companys de la U. S. C. intervingueren decididament en l'organització de la F. O. C. i del seu Congrés constitutiu, però també hi intervingueren altres companys de partits distints i sense partit, units tan sols per la solidaritat professional i d'estudi. Per bé que la U. S. C., doncs, augmentà en aquella ocasió el prestigi que ja gaudia en una selecció d'obriers estudiants, la Federació Obrera Cultural no tenia res a veure—ni ha de tenir res a veure—amb el nostre partit, directament ni indirectament.

Poc temps després aparegué, amb gran enrenou, un manifest de constitució d'una pretesa Federació Obrera Catalana, que volia semblar un organisme sindical apolític i legalista, però

Al President de la Comissió de Cultura de l'Ajuntament

Protestem davant el president de la Comissió de Cultura de l'Ajuntament de Barcelona de l'atropellament que Vera González, mestressa de l'Escola Municipal que hi ha al carrer de Corts, 732, està cometent contra la nostra llengua i contra un grup de les seves alumnes.

Algunes de les nenes que assisteixen a la dita escola varen demanar a Vera González que els ensenyés català i la mestressa s'hi va negar. La raó principal de la seva negativa—explícita o implícita—és que ignora la nostra llengua, i si aquesta ha d'ésser ensenyada a les escoles municipals gairebé que no caldria dir res més per a demostrar la incapacitat d'aquesta mestressa per a treballar en una escola municipal. Tenim dret a dubtar que Vera González hagi traslladat el prec de les seves alumnes a la Comissió de Cultura, o a qui correspongui, per tal que algú ensenyi allò que ella deu i no vol ensenyar; això sol ja és, al nostre entendre, una omisió punible; però el més indignant i intolerable del cas és que Vera González negligèixi escandalosament l'ensenyança general d'aquelles nenes que li varen demanar que els ensenyés català, i justament des que li ho varen demanar.

Esperem que el president de la Comissió de Cultura de l'Ajuntament de Barcelona posarà fi immediatament a aquest escàndol, i si vol obrir una enquesta tenim a la seva disposició els testimonis que donaran tota mena de detalls de l'atropellament que motiva aquesta protesta.

de fet ja sabem el que era. El detall de triar les inicials mateixes de F. O. C., consagrades recentment pel Congrés d'obriers estudiosos, delatava la maniobra. Els de la F. O. C. primitiva i autèntica—la Federació Obrera Cultural—s'indignaren i feren constar llur protesta, però no els fou possible de desfer totalment l'equivoc en els medis poc informats.

Paral·lelament, Solidaridad Obrera combatia la F. O. C. improvisada dels pistolers com si fos un feu de la Unió Socialista, malgrat que la U. S. C. hagués renunciat solemnement a crear per compte propi cap central sindical. Diverses vegades fou rectificat el confusionalisme voluntari de l'òrgan de la F. A. I., però la campanya va continuar i encara persisteix endèmica. Una vegada més, els atacadors que es diuen anarquistes estan d'acord amb els pistolers del Borbó per a combatre el Socialisme constructiu.

GRANIER-BARRERA

CRÈDIT I PREVISIÓ

SOCIETAT COOPERATIVA
Corts, 678, 1.º - Tel. 16871

L'objecte de la Societat és practicar la cooperació en el crèdit, l'estalvi i la previsió suprimint el lucre en aquestes activitats

(1) La Internacional i la Rússia dels Soviets.—Karl Kautsky.

(2) El que fins a un cert punt honora els partits que, com el B. O. C., no pogueren mantenir-s'hi. Llibalisme que n'hagin guardat els procediments!

SOCIALISME I BOLXEVISME

5. Mentre lladren a la lluna.

Per als que tenim l'orgull d'haver nascut en llars proletàries i hem estat tota la vida al costat del poble, sentint en la pròpia carn els seus dolors, i des que hem pres consciència de nosaltres mateixos hem reclamat un lloc en l'exèrcit internacional que lluita pel seu millorament i per la seva emancipació, no hi ha cap espectacle tan dolorós—tan repugnant diria—com el que ofereixen els "professionals de l'agitació".

Des de Marx a Lenin, tots els definidors del socialisme científic estan d'acord en aquesta veritat de raó—confirmada per totes les experiències—que l'únic camí de l'emancipació del poble radica en la seva capacitat, radica en donar-li consciència de la seva força omnipotent—*quan sàpiga unir-se*—i de la seva alta missió històrica.

Uns per miopia mental—per llur tarannà de pobres energúmens—, altres per la reacció d'odi d'un complex d'inferioritat—el despit dels fracassats—, i els de més enllà moguts per les més tèrboles i baixes concupiscències—els cíncics i els "vius"—, per tal de dur l'aigua al molí de la seva capelleta sectària, no s'aturen davant el més afros dels crims: el crim d'en- vilir, de degradar i d'encanallar els infeliços inconscients que se'ls escolten amb la boca oberta.

Prou saben ells que sense la completa unitat de tots els homes del camp productor, la burgesia podrà gaudir tranquil·lament, per anys i per segles, de tots els seus privilegis, immorals i inhumans. Moguts, però, solament per l'encegadora passió sectària, no fan altra cosa que fomentar les divisions dins la família obrera—triturant-la i esmicolant-la en grups i grupets—, atiant el foc de l'odi d'uns obrers contra uns altres i combatent els que haurien d'ésser llurs germans de trinxera amb les armes més indignes: l'insult tavernari, la calúnnia vil, la insídia covarda.

"Nosaltres rebutgem les perspectives esquemàtiques segons les quals cada crisi cíclica desemboca inevitablement a una revolució."

MANUILSKI (Assemblea del C. E. de la I. C. 1931)

Quan la vergonyosa baralla es duia en altres camps—parlo de l'any 1924—jo em sentia amb delit i autoritat per a fer sentir la meua veu, des de la noble tribuna de JUSTICIA SOCIAL, amb un crític comminatori (que era més aviat el plany d'un germà dolorit): "Companys, llenceu aquestes armes!" Jo veia com els sicaris de la Dictadura s'engreixaven amb la nostra inconsciència i volia separar dos estols proletaris monstruosament abraonats.

Aleshores vaig arribar a encaparrar-m'hi. Avui que les sagetes—amb la punta sucada de llet agra—són llançades cap al nostre camp, la cosa fa de molt més bon veure i l'espectacle, si no fos la seva incivilitat, que a tots ens deshonra una miqueta, fins tindria—si és o no és—una punta de divertit. Hi ha nivells morals als quals certes armes no poden arribar. Per la nostra banda—poden estar ben tranquils—mai no podríem utilitzar-ne de semblants. Ens ho veda el respecte que tenim de nosaltres mateixos. Si la facècia complau a llur mentalitat *comunista*, per nosaltres que no estiguin. No faran altra cosa que escopir al cel. Ni que volguéssim—i mai no ens ha passat pel magí un caprici semblant—no sabríem rebolcar-nos per aquest llot pestilent que és l'*habitat* de certs individus.

Tota la vida—no hi puc fer més—sols m'ha agradat el "joc net" i sols he sabut combatre els meus enemics (i mai no ho podran ésser els comunistes d'ideal honrat, noblement equivocats) a "cops de magnanimitat". És per això que l'actual insensatesa d'alguns em dol per ells mateixos: Els efectes de llur actitud són totalment oposats als que es proposen assolir. No saben aquesta gent que no hi ha res que repugni tant a l'obrer català

com les baixeses. I tothom que té ulls a la cara veu que aquells que fugen de la discussió serena, del diàleg alligador i de l'objectiva exposició de fets i volen imposar llurs opinions badrejant i esgargamellant-se i volen demostrar a cops de bastó la força de llurs *idees* (!), declaren y confessen—sense adonar-se'n—llur falta de raó i llur pobresa moral.

Podran els gossos seguir encarant a la lluna llur lladruc despilat; podran les granotes, des del bassal d'aigua corrupta, prosseguir llur rac-rac malencionós. JUSTICIA SOCIAL ha començat una tasca i no la deixarà fins que estigui enllestida, és a dir, fins que el poble honrat—vull dir el que viu del seu treball—conegui la forma barroera com tracten d'ensibor-

nar-lo. Fins que els obrers autèntics—no parlo ara dels trinxeraires ni dels macarrons—comprenguin com són profanades les terribles angoixes de la fam—cada dia més paoroses—per aquesta gent que tracten d'explotar l'eterna credulitat dels que sofreixen, amb quimèriques promeses d'un definitiu benestar immediat: "el paradís soviètic"! Per aquesta mateixa gent que no saben amagar llur joia monstruosa a mesura que, amb agitacions criminoses i idiotes (en Prieto ha estat declarat heroi oficial!), fan créixer el malestar i la misèria, confiant que la desesperació de les masses els podrà un dia servir d'escambell per a abastar els llocs de govern—que ells esperen convertir en llocs de domini i privilegi—, dels quals s'han

de trobar sempre exclosos per llur tràgica limitació mental i per llur enciclopèdica incapacitat tècnica.

No fem altre amb això que seguir l'assenyat consell que ens donen les paraules del De Santis: "Seria una villesa permetre a aquesta gent difondre teories errades, pel fet que, conscients de llur ineptitud per a argumentar, substitueixen els arguments amb impertinències vulgars o amb niciees més vulgars encara."

Així nosaltres no ens mourem de l'únic pla en què la qüestió està plantejada i seguirem comparant, estudiant i analitzant serenament les dues tàctiques en litigi: Socialisme i Comunisme. ¿Que els meus articles queden sense resposta? ¿Que els nostres arguments no són refutats?

¿I això us estranya, amics meus? Jo ja ho sabia abans de començar: D'allí on no n'hi ha no en raja.

RAFAEL CAMPALANS

Una aclaració necessària

En un dels darrers números del setmanari *D. I. C.* hem trobat un article que, signat per un tal P., s'ocupa de la Unió Socialista de Catalunya i en particular del company Campalans.

Entre altres coses pintoresques diu que als alumnes que marxàrem de l'Escola del Treball quan en ella sols hi podien restar els que no tenien de la dignitat un sentit prou clar, ens fou creada pel propi Campalans "una societat amb pretensions d'Ateneu per tal que se'ns pogués tenir més dominats".

Com que aquesta és una qüestió que la coneix a fons, ja que n'he estat un dels tants protagonistes, en vull aclarir alguns punts.

I. Si el senyor P., en aquells dies de prova, en lloc d'estar fent exercicis més o menys espirituals i, per tant, ajudar la Dictadura, hagués estat a la defensa dels sentiments catalans trepitjats, segurament estaria assabentat de la forma en què foren foragitats els professors de l'Escola del Treball i de com els alumnes se solidaritzaren amb l'actitud digna de llurs mestres.

II. S'hauria assabentat també del llastimós estat econòmic en què varen quedar alguns d'ells, del boicot que se'ls féu per part d'aquells que tenien el deure de solidaritzar-se amb la seva noble actitud.

III. Que l'Ateneu Polytechnicum fou creat amb l'ajut d'alguns patricis (pocs per cert) i amb la col·laboració entusiasta i decidida dels professors i alumnes que havien abandonat l'Escola del Treball.

IV. Que en aquesta "societat amb pretensions d'Ateneu" hi sostinguérem durant aquells anys de baixesa ciutadana les classes de Gramàtica catalana que donava el mestre Fabra, i que gràcies a l'esforç que realitzaven els professors (no cobraven res per a venir a donar dues hores de classe diàries) i a l'entusiasme dels obrers estudiants que hi concorrien es pogué conservar el caliu de totes aquelles coses espirituals que en aquell moment eren trossegades a casa nostra, i que segurament al senyor P. en aquell precís moment no li interessaven.

V. Que com a socialista i, per tant, amic de la veritat, dec dir que en aquesta obra formidable ens ajudaren amb tot l'entusiasme els senyors Farran Valls i Taberner i Lluís Guarro, homes distanciatos ideològicament de nosaltres i que en aquell moment se sentiren, per damunt de tot, defensors de l'ideal comú, cosa que segurament no havia pensat ni sentit mai el pintoresc senyor P.

També diré al senyor P. que quan vulgui atacar un partit, i en particular

un dels seus homes, cal que es documenti millor, perquè amb els procediments emprats és molt possible que rellisqui, ja que es tracta de qüestions de dignitat, i aquestes sempre són perilloses per a la gent confessional.

Els que hem viscut activament els anys de la Dictadura, i ens recordem de la cara que posaven molts "Papas de Catalunya" quan anàvem a trucar a casa seva demanant ajut material per a l'obra que d'ídem a cap al Polytechnicum, tenim arxivada una sèrie de detalls que el dia que ens decidim a fer-los públics segurament posaran en una situació difícil a alguns d'aquests senyors que sols se senten patricis quan es tracta de repartir-se alguna cosa.

Crec haver complert amb un deure aclarint aquests punts, ja que com alumne que era de l'Escola del Treball en aquells moments, i més tard com a militant actiu de l'Ateneu Polytechnicum, sé tot el que va ocórrer i sé també que el company Campalans es limità a contribuir amb tot l'entusiasme i amb el màxim sacrifici a aquella obra d'enlairament moral que va ésser sostinguda per la col·laboració que hi prestaren uns professors digníssims, uns estudiants obrers conscients dels deures del moment i uns quants, molt pocs, patriotes catalans.

JOAN ALEU

Fulleró de JUSTICIA SOCIAL — N.º 6

Bernard Shaw

Assaig sobre la Democràcia

(Continuació)

Considerem el meu propi cas. No sóc un home jove amb grans béns de fortuna, però sí sóc un home vell que paga bastant, en impostos ordinaris i extraordinaris, per a poder socórrer centenars de cessants i pensionistes vells. Per la meua part no m'hi oposo gens ni mica. Al contrari, he advocat a favor d'això durant anys abans de tenir ingressos d'alguna consideració. Però no puc fer-ho si el Govern no ho resol per mi. Si al Govern se li ocorre gués suprimir els impostos que graven el meu diner sobrer i deixar de repartir-lo entre els que no tenen cap ingrés, jo no podria fer res per mi mateix. Què podria fer? ¿Podeu donar-me una idea? Podria, això sí, enviar els meus bons de guerra al ministre de Finances i pregar-li que els anul·lés a favor del deute públic, i sens dubte em remerciaria oficialment amb els termes més atents per una acció tan patriòtica. Però els pobres no en treuen el més petit profit. La resta dels contribuents pagadors d'impostos i sobreimpostos sobre el

capital serien els que trobarien la corresponent desgravació i els beneficis de la meua acció no passarien d'aquí. Així, doncs, no hauria fet altra cosa que fer més rics als rics i fer-me jo més pobre. Podria també cremar totes les accions i obligacions que posseeixo i notificar a les corresponents Companyies que podien cancel·lar en llurs llibres les quantitats que dits valors representen. El resultat seria un augment de dividend per als altres tenedors d'accions i obligacions i el pobres restarien com abans. Podria vendre els meus bons de guerra y altres valors i llençar el diner que n'obtidria al carrer, a la gent, però el diner seria agafat, no pels més pobres, sinó pels més àgils i els més forts.

A més, si tots ens poséssim a vendre els nostres valors—i això és el que cal tenir en compte, puix la prèdica de Crist no es va adreçar solament a mi sinó a tots els que tenen grans béns de fortuna—, el resultat seria que es produiria una baixa absoluta, puix a la Borsa sols hi hauria venedors i cap comprador. Per consegüent, totes les economies que el Govern deixa al meu poder són utilitzades allà on poden obtenir el millor rendiment i la millor seguretat, ja que d'aquesta manera estic segur que van on més falta fan i troben una immediata aplicació.

Això és el millor que puc fer sense la intervenció del Govern, i qualsevol altra manera de procedir seria nècia i desmoralitzant. Però el resultat és, no ho podeu negar, que amb això cada cop em faig més ric i relativament els pobres cada cop es fan més pobres. Així, doncs, no puc ni tan sols ésser bon cristià sense l'acció del Govern ni tampoc pot ésser-ho el degà.

Ara tornem al nostre problema. No podem governar-nos a nosaltres mateixos, de manera que si confiem els immensos poders i ingressos que són necessaris en un govern modern a un monarca absolut o a un dictador, aquest esdevindrà més o menys foll de no ésser una personalitat extraordinària i, per tant, difícil de trobar. Però a part d'això cal tenir en compte que un govern modern no és afer per a un sol home; és massa complicat per a això. Si recorrem a una Comissió o a un Parlament de persones superiors, aquests organismes instituiran una oligarquia i abusaran de llur poder en profit propi. La nostra tesi és que, en general, els homes no poden governar-se a ells mateixos, car, com molt bé digué William Morris, cap home no és prou bo per a ésser amo i senyor d'un altre home.

Necessitem ésser governats i, per damunt d'això, controlar els nostres governants. Però

els millors governants no volen acceptar cap mena de control que no sigui el de llur pròpia consciència; i, per altra banda, com sigui que nosaltres, els governats, també som capaços d'abusar de les nostres facultats de control, les nostres passions, els nostres interessos particulars i immediats estan en etern conflicte amb els coneixements, la saviesa, la perspicàcia, la previsió i el tacte polític dels nostres governants millor qualificats.

¿Aleshores, doncs, si no podem controlar els nostres governants, no podem, almenys, escollir-los i, de no donar el resultat esperat, canviar-los per altres?

Permeteu-me inventar un exemple primitiu de seleccionament democràtic. Sempre és millor adduir exemples imaginaris; no ofenen ningú. Feu-vos el càrrec, doncs, que som els habitants d'una vileta apartada de les grans vies de comunicació. Hem d'escollir un home per al càrrec de peatò a l'objecte de fer el repartiment de la correspondència. S'ofereixen diversos candidats. Però n'hi ha un que sembla reunir condicions excepcionals, perquè ens ha tractat molt sovint a la taverna, perquè ha anat a cercar el metge del poble veí un dia que estàvem malalts, perquè saluda sempre el capellà quan el troba pel

(Continuarà)

L'informe Lytton i el Japó

(Publicat amb retard per exigències de compaginació)

Sembla que decididament, l'informe Lytton haurà servit només per a fer veure que la Societat de Nacions interveia en la qüestió xino-japonesa.

Quan, durant els dies que seguien el 18 de setembre de l'any passat, els japonesos s'apoderaren de gairebé tota la Manxúria, la S. de N. no es va decidir a posar a ratlla el Japó, i per tal de fer temps abans d'opinar, va enviar a Manxúria una Comissió encarregada de fer un informe sobre el que havia ocorregut i les solucions pertinents.

Aquesta Comissió, que costà molt de reunir, estava composta per membres de diverses nacionalitats, especialistes de la guerra i de la colonització. Ja de bon principi va semblar que la Comissió en pes temia haver d'informar contra el Japó; la impressió que va produir abans de començar la seva feina, ha estat confirmada pel resultat, perquè si bé és cert que davant l'evidència no s'ha pogut dissimular la culpabilitat del Japó, ni la solució aconsellada per la Comissió Lytton, ni certes consideracions que figuren en les cent trenta set pàgines del seu informe, s'ajusten a la realitat.

L'informe comença amb una exposició històrica, política i social-econòmica de la Manxúria i segueix amb un estudi relatiu a les relacions xino-japoneses en tot allò que es refereix a Manxúria.

Aquestes dues parts de l'informe Lytton són francament tendencioses: no es parla per a res de les arbitrietats que les grans potències han comès amb els xinesos; de la manera abominable com s'han introduït a llur país i alterat la vida nacional; de com hi han volgut imposar la civilització occidental a sang i a foc i de les sagnants lluites que han sostingut entre elles disputant-se l'hegemonia sobre Xina.

En canvi, l'informe remarca insistentment el perill que representen per als diversos països que "enen interessos" a Xina la proximitat de la U. R. S. S. Hi ha un punt de l'informe Lytton que diu: "Com sigui que el Govern soviètic de la tercera Internacional persegueix una política dirigida contra totes les potències capitalistes, és possible que ajudi Xina en la seva lluita en defensa de la seva sobirania." A continuació fa una sèrie de consideracions per les quals ve a reconèixer al Japó el dret a prendre "certes precaucions d'ordre militar a la Manxúria, en previsió de possibles plans bèl·lics dels Soviets".

En deixar de remarcar l'autèntic perill que representen per a la pau les rivalitats dels diversos països que pretenen seguir explotant Xina, per a remarcar el perill de la U. R. S. S., la Comissió Lytton confirma el que ens ve demostrant la política internacional d'aquests darrers anys: que contra la U. R. S. S. són possibles per als Estats capitalistes totes les aliances.

Les solucions proposades per la Comissió Lytton per a resoldre el conflicte xino-japones són solucions que no tenen pas a donar satisfacció a Xina, com seria lògic si el mateix informe reconeix la culpabilitat del Japó, sinó que tendeixen només a assegurar el domini de l'imperialisme mundial sobre Xina; tendeixen a conciliar els interessos de l'imperialisme japonès amb els interessos de l'imperialisme de les altres grans potències, o sigui que es tracta d'acabar aquest conflicte com s'han acabat tots els que ha suscitat l'explotació de Xina: procurant no alterar l'equilibri de les potències en llur influència sobre Xina a favor de cap d'elles.

La Comissió Lytton proposa que el Japó reconegui la sobirania de Xina sobre la població de Manxúria, població xinesa que no ha manifestat desigs de formar un Estat independent. Xina, per la seva banda, reconeixeria els "interessos especials" del Japó a Manxúria i els japonesos retirarien llurs tropes, que serien substituïdes per un exèrcit comandat per caps estrangers, principalment japonesos. Proposa la constitució d'una autonomia administrativa de la Manxúria amb un Govern que seria nomenat per Xina. Aquest Govern autònom tindria com a única missió la protecció dels capitals estrangers i estaria facultat per a concertar emprèstits. Els carrils xinesos i japonesos de la Manxúria formarien un trust.

Com es veu clarament, la Comissió Lytton proposa que no es faci de Manxúria una colònia de l'imperialisme japonès, sinó una colònia de l'imperialisme internacional. La Manxúria no podrà ésser utilitzada, segons l'esperit i la lletra de l'informe Lytton, com una base d'operacions militars contra cap potència capitalista, però sí contra la U. R. S. S.

Per altra banda, la Comissió Lytton assenyala als grups xinesos antisoviètics l'amenaça del comunisme i ve a aconsellar-los d'acceptar el control dels Estats capitalistes sobre llur país a canvi d'un ajut contra el comunisme. El propòsit és evident: es tracta de crear una sòlida base militar per a combatre, en un moment oportú, la Unió de Repúbliques Socialistes Soviètiques bo i saquejant Xina.

No és possible endevinar els resultats de les discussions que les suggerències de l'informe Lytton suscitaran al si de la S. de N. Segons l'opinió general el programa de l'informe és irrealitzable d'una manera global, però són molts els que creuen que alguns punts poden i deuen portar-se a la pràctica.

Els Estats Units han de trobar excessius els avantatges atorgats al Japó i no deixaran d'aprofitar la seva privilegiada situació econòmica per a pressionar les altres grans potències perquè s'oposin al reconeixement d'aquests avantatges.

I la S. de N., que ha estat incapaç d'impedir la invasió de Manxúria, les estossinades de Xang-Hai i la proclamació de l'Estat Manxú, no sembla que estigui decidida a fer altra cosa que el que ha vingut fent fins ara: esperar.

El Japó, preveient que l'informe Lytton havia d'ésser-li parcialment desfavorable, s'apressà a proclamar la independència de Manxúria per tal de col·locar la S. de N. davant el fet consumat, i la S. de N. que, en defensa dels interessos de les grans potències de les quals és instrument, havia de restablir l'equilibri de la influència imperialista a Xina, que el Japó ha alterat, no farà altra cosa més que esperar que una revolució, una bancarrota financera o una guerra, provoqui la retirada del Japó.

VICENÇ RIERA

Unió Socialista de Catalunya Propaganda electoral

PALAUTORDERA

Dissabte, dia 12 de novembre, a les vuit de la nit, al Centre Obrer d'Esquerra Republicana Catalana. Oradors: Pere Pena. Francesc Missé, U. S. C. Martí Domènech. Manuel Serra i Moret.

Dissabte, 19 de novembre, a dos quarts de vuit de la vetlla. Oradors: Pere Pena. Francesc Missé, U. S. C. Martí Domènech. Joan Forment, U. S. C.

VALLGORGUINA

Dissabte, 12 de novembre, a les vuit de la nit. Oradors: Joaquim Gras Quera. Agustí Pena. Josep Pallerola, U. S. C. Lluís Capdevila. Josep Grau Jassans.

GUALBA

Diumenge, 13 de novembre, a les nou de la vetlla. Oradors: Josep Pallerola, U. S. C. Francesc Carbonell. Josep Grau Jassans. Manuel Serra i Moret.

Dissabte, 19 de novembre, a les vuit de la vetlla. Oradors: Agustí Pena. Josep Pallerola, U. S. C. Lluís Capdevila.

VILAMAJOR

Diumenge, 13 de novembre, a les nou de la vetlla. Oradors: Martí Domènech. Francesc Missé, U. S. C. Joan Enrich. Lluís Capdevila. Jaume Aguadé. Josep Grau Jassans. Manuel Serra i Moret. Lluís Companys.

SANT CELONI

Diumenge, 13 de novembre, a dos quarts de quatre de la tarda, al cine Recreo. Oradors: Francesc Missé, U. S. C. Martí Domènech. Francesc Carbonell. Josep Pallerola, U. S. C. Joan Enrich. Lluís Capdevila. Jaume Aguadé. Josep Grau Jassans. Manuel Serra i Moret. Lluís Companys.

Dissabte, 19 de novembre, a les nou de la nit. Oradors: Agustí Pena. Pere Pena. Francesc Missé, U. S. C. Martí Domènech.

José Pallerola, U. S. C. Lluís Capdevila. Joan Forment, U. S. C.

MONTSENY

Diumenge, 13 de novembre, a dos quarts de dotze del matí. Oradors: Francesc Missé, U. S. C. Lluís Capdevila. Josep Grau Jassans. Manuel Serra i Moret.

SANT ESTEVE DE PALAUTORDERA

Diumenge, 13 de novembre, a un quart d'onze del matí, al local Monclús. Oradors: Josep Pallerola-Roca, U. S. C. Martí Domènech. Josep Grau Jassans. Manuel Serra i Moret.

Divendres, 18 de novembre, a dos quarts de vuit de la vetlla, al local Monclús. Oradors: Pere Pena. Francesc Missé, U. S. C. Martí Domènech. Lluís Capdevila.

LA BATLLORIA

Dissabte, 19 de novembre, a dos quarts de vuit de la vetlla, conferència per Agustí Pena i Josep Pallerola, U. S. C. Tema: "Dretes i Esquerres."

Seccions I dels Districtes IX i X.

Les Seccions primeres dels Districtes IX i X convoquen els seus afiliats a l'Assemblea general que tindrà lloc el dimecres de la setmana entrant, dia 16 del corrent, a dos quarts de deu de la vetlla, en llur estatge social, carrer del Clot, número 32, baixos.

Juventut Socialista del Districte VIII.

Escola de Propaganda
Aquesta Joventut, creient necessari crear un nucli de joves i d'homes versats en la propagació dels principis socialistes, ha cregut convenient organitzar una Escola de propagandistes per tal d'iniciar els nostres companys a parlar en públic i acostumar-se a divulgar serenament els principis socialistes. Aquestes sessions tindran lloc tots els dijous a les deu de la nit, a partir del 10 del corrent, al nostre estatge social, Montmany, 24.

LA JUNTA

**PER A
RENTAR
NETEJAR
DESINFECTAR**

**FÀCILMENT, RÀPIDAMENT
ECONÒMICAMENT**

**DONA
SATISFACCIO COMPLETA**

PAQUETS DE 1 I 2'70 PESSETES

NO HI HA SOSA, NI ESCATES, NI SABÓ

FILL D'E. BRUGUERA - Avinguda 14 Abril, 383 - BARCELONA

Acte de presentació dels candidats de la U. S. C. al Parlament Català

L'acte tingué lloc el dissabte passat, al local de la Secció del Districte VIII, i fou obert pel president de la Secció, el company Coma, el qual expressà la diferència de tàctica de la U. S. C. amb la dels altres partits.

Fou molt aplaudit en la seva dissertació.

Seguidament féu ús de la paraula la companya Josefa Boira.

Diu que altra vegada parla, novament, per un error dels companys, ja que ella només ha de fer que repetir el que ja saben. Segueix l'oradora dient que ara més que mai tenim l'obligació d'actuar pels nostres ideals, i més en aquests moments en què es ventila una qüestió catalana d'importància des del punt de vista burgès.

Finalment, s'adreça a les companyes, i especialment a les més intel·ligents, perquè treballin per l'ideal socialista i formin una milícia socialista.

Fou extraordinàriament aplaudida en acabar el seu parlament.

El company Salas, que la seguí, fou breu i clar en el seu discurs. Manifestà la necessitat que tots els que lluitem per un ideal tinguem un concepte clar de les coses i que sapiguem per què lluitem.

Parla de la necessitat d'una concentració. No hi ha d'haver entre els treballadors aquestes pugnes; es fa necessària la unió, ja que en definitiva tots volem el benestar dels treballadors.

Fou igualment molt aplaudit.

Fa ús de la paraula el company Granier-Barrera.

Comença dient que no ve preparat, ja que no se l'ha avisat fins fa uns moments.

Vol parlar, ja que estem en període electoral, encara que no n'és gaire amic, de les diverses candidatures presentades pels altres partits.

Diu que la de la Lliga és del més funest. Entre els individus presentats hi ha un ex-ministre del Borbó, i uns quants més que foren puntals de la monarquia i que no cal dir que, com a representants de la burgesia catalana, no són gens recomanables.

La d'Acció Catalana és una espècie de barreja. Hi ha elements del partit d'en Massot, del qual tots recordem l'obra de cultura a l'Ajuntament. Creà moltes escoles, però sense mestres ni alumnes, i segons s'ha dit s'oferien emplaços a raó de cinc mil pessetes.

En acabar fou llargament aplaudit.

El company Rossell i Muntané començà dient que el fet de la República és un accident. De res no serviria la República si amb aquesta no anéssim endavant pel camí de les llibertats i del major benestar social.

Dintre el nostre programa portem quelcom més.

Fa una clara i succinta història de l'existència de l'Esquerra. Diu que a aquesta se l'ha volgut atacar sense cap raó per la seva gestió al Municipi, quan està ben neta de consciència. Explica les

dificultats que ha trobat l'Esquerra en el desenrotllament de la seva política municipal degut als desastres de la Dictadura.

El doctor Mira diu que parlarà de l'assumpte Ajuntament, i que amb aquest s'ha fet molta propaganda pels partits contraris a l'Esquerra, amb fins únicament electorals. El que no ha fet ni hauria fet cap més partit, ho ha fet l'Esquerra de Catalunya: ha format un veritable atestat i ha expulsat els indesitjables del seu partit.

Comenta les candidatures. La de la Lliga diu que ja no cal. La d'Acció Catalana està integrada per homes que no s'han atrevit a entrar a formar part del partit d'Esquerra perquè, a l'igual que la Unió Socialista de Catalunya, és el partit que té un programa ben definit i completament d'esquerra, i com que en la dita candidatura hi ha homes com l'Hurtado i en Gubern, especialment, que no tenen d'esquerrans només que el nom, naturalment, no volen posar-se cap és, el que ve a representar l'ésser d'un partit amb programa d'esquerra, i majorment quan s'ostenta una representació parlamentària.

Fou extraordinàriament aplaudit.

El candidat company Estanislau Ruiz, amb aquell to de modestia agradable que el caracteritza fa ús de la paraula.

Diu que no és amic dels mitings i que el que més el satisfà és la discussió i la controvèrsia, perquè en els primers tothom diu el que vol, encara que ell mai no ho fa, i en pot donar proves.

Diu que els que més en parlen, els burgesos, no l'empren en un sentit democràtic, sinó que volen dir benefici propi, i el que pretenen és fomentar les fórmules tradicionals de la riquesa.

També diu que hi ha elements que són partidaris de l'acció directa en la seva actuació social. Nosaltres som partidaris de la indirecta. Tenim exemples de la primera desastrosos. Un d'ells quan, poc temps abans d'apoderar-se del poder Mussolini, a Milà els obrers varen apoderar-se de les fàbriques, suprimint tots els tècnics i volent s'ho fer tot ells. Aquell fet especialment i d'altres acceleraren o feren possible l'adveniment dictatorial de Mussolini.

Creu, doncs, i aconsella que l'acció s'ha de fer dipositant el vot a l'urna també, i recomana especialment als obrers que votin, contra la voluntat dels abstencionistes, alguns d'ells al servei de la classe burgesa.

Finalment, aconsella que es voti la candidatura de l'Esquerra amb la Unió Socialista de Catalunya.

El candidat Ruiz fou molt aplaudit i felicitat.

L'acte va veure's extraordinàriament concorregut.

El candidat company Fronjosà no pogué assistir a l'acte per trobar-se indisposat.

EDUARD BARONET

TIP. CATALANA - Vich, 16 Tel. 78788 - Barcelona

SUBSCRIPCIÓ ELECTORAL

Recomanem a tots els companys el màxim interès per a la subscripció oberta a fi de cobrir les despeses de la campanya electoral.

Contribuï-hi tots!

Trameteu les llistes al local central abans del dia 15.